

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Тополовград, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ТОПОЛОВГРАД, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милена Ив. Семерджиева

при участието на секретаря К.П.П.
като разгледа докладваното от Милена Ив. Семерджиева Гражданско дело №
20212320100380 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоначално производството е образувано по искова молба на М. И. Д.
от гр.Б., ***** ПРОТИВ Окръжен съд-Бургас, гр.Б.,
ул.“*****” и Министерство на Правосъдието, гр.София,
ул.“Славянска“ №1.

Многократно исковата претенция на ищеца е оставяна без движение
като нередовна и последния е подавал множество уточняващи молби. Така в
уточняваща молба с вх.№ 8870/20.02.2020 г., ищеца изрично посочва иска
да се счита подаден само за причинени неимуществени вреди в поискания
размер от 5500 лева, но твърди, че има причинени и имуществени вреди в
размер на 6101 лева, които ще претендира след приключване на гр.д. №
2196/2017 г. по описа на БРС. В **уточняваща молба с вх.№ 4206/09.06.2020**
г., ищеца посочва, че претендира както имуществени, така и неимуществени
вреди, като общия размер на имуществените вреди е в размер на 6101 лева
частично от цялостния размер от 9868 лева, понеже е налице висящо
производство пред БРС по гр.д. № 2196/2017 г. В тази уточняваща молба се
претендира за солидарно осъждане поравно, съответно към БОС –

претенцията е за обезщетение на имуществени вреди в размер на 3050,50 лева и неимуществени в размер на 2250 лева и към Министерство на правосъдието също - имуществени вреди в размер на 3050,50 лева и неимуществени в размер на 2250 лева. В поредната **уточняваща молба с вх.№ 114/08.02.2022 г.**, твърди, че претенцията му е за имуществени и неимуществени вреди, като допълва, че тази претенция е уточнена с уточняваща молба с вх.№ 4206/09.06.2020 г. по адм.дело № 957/2020 г. по описа на Административен съд Бургас. Т.е. след няколко уточняващи молби приложени към първоначалната искова молба по гр.д.№ 803/2020 г. на РС-Бургас, в крайна сметка ищеца претендира за солидарно осъждане на ответниците, като претенциите са за имуществени и неимуществени вреди уточнени по размер в **уточняваща молба с вх.№ 4206/09.06.2020 г.** по адм.дело № 957/2020 г. по описа на Административен съд Бургас, като това е изрично посочено в последната уточняваща молба до ТГРС от 08.02.2022 г.

С определение № 27/10.02.2022 г., съдът е изготвил доклад по чл.140 от ГПК и е насрочил първото открито заседание за 14.03.2022 г.

С оглед постъпили становища от ответниците по постановеното определение на съда и направени възражения, съдът с определение № 38/23.02.2022 г. е изпратил на ответниците препис от уточняващата молба на ищеца с вх.№ 4206/09.06.2020 г. по адм.д.№ 957/2020 г. по описа на Административен съд Бургас за писмен отговор по чл.131 от ГПК в едномесечен срок и е отменил насроченото открито съдебно заседание от 14.03.2022 г. В едномесечния срок са постъпили допълнителни писмени отговори от ответниците с оглед на които, съдът в етапа на произнасяне с определение-доклад по чл.140 от ГПК е постановил определение № 71/14.04.2022 г., с което за пореден път е оставил без движение исквата молба, като е задължил ищеца в едноседмичен срок да отстрани нередовностите. В изпълнение на дадените указания ищеца в едноседмичния срок е представил **уточняваща молба с вх.№ 406/17.05.2022 г.**, в която се уточнява претенцията за имуществените вреди и се оттегля исквата претенция срещу Окръжен съд Бургас, като се претендира ответник по делото да остане само Министерство на Правосъдието.

С оглед на тези обстоятелства съдът е постановил определение № 95/18.05.2022 г., с което прекратява частично производството поради

оттегляне на исковата молба по отношение на ответника Окръжен съд Бургас; приема уточняващата молба на ищеца от 17.05.2022 г. и изпраща препис от нея на ответника МП София за отговор. Съответно този ответник в законоустановения е депозирал становище с вх.№ 515/21.06.2022 г., в което заявява, че предвид сложността на делото и оттегляне на иска срещу Окръжен съд Бургас и направеното уточнение в молбата на ищеца от 17.05.2022 г. , искът спрямо МП се явява недопустим, поради липсата на пасивна процесуална легитимация и се претендира прекратяване на производството.

С определение № 127/23.06.2022 г., съдът е прекратил производството по делото поради недопустимост на исковата претенция и по отношение на втория ответник – МП София. По повод постъпила жалба против определението е образувано възз.ч.гр.д.№ 367/2022 г. по описа на ЯОС. С определение № 537/19.09.2022 г., ЯОС е отменил определението на първоинстанционния съд и е върнал делото за продължаване на съдопроизводството и за разглеждане на спора по същество. След което е изготвен допълнителен доклад по чл.140 от ГПК, постановено е определение № 235/26.09.2022 г., с което е насрочено отново открито съдебно заседание по същество на делото.

С оглед множеството уточнения на исковата претенция, в крайна сметка последната е срещу Министерство на Правосъдието за причинени имуществени и неимуществени вреди от контролна дейност на този ответник – неосъществена в съответствие със закона проверка на дейността на ЧСИ по изпълнително дело № 20157080400070 по описа на ЧСИ Т.К..

Обстоятелствата на които ищеца основава претендираните права и предявения иск, са следните:

Твърди се в исковата молба и в няколкото уточняващи такива, че е налице съществено нарушение на правото на ЕС при осъществяването на проверка от страна на Министерство на правосъдието по изп.дело № 70/2015 г. по описа на ЧСИ Т.К..

В последната уточняваща молба в изпълнение на указанията на съда относно уточняване на конкретните действия и бездействия извършени от ответника, които не са уточнени детайлно в какво се изразяват, но се твърди, че са довели до нарушаването на всяка една от цитираните в исковата молба норми на правото на ЕС/чл.1, чл.20, чл.21 ал.1 и чл.47 от Харта на основните

права на ЕС, чл.6 ал.1 и чл.13 от ЕКЗПЧОС, чл.4 ал.1-6 от Европейската Харта за местното самоуправление/, респ. довели до твърдените от ищеца вреди. Ищеца уточнява, че тези нарушения са довели до серия принудителни изпълнения срещу него, както от страна на ЧСИ К., така и в полза на гражданското лице К., като твърди, че принудата е унижение на човешкото достойнство.

В уточняващата молба се посочва също, че вредите са възникнали от момента на отнемане на средствата на ищеца принудително през 2015 г., но се претендират лихви от момента на подаване на исковата молба – 06.02.2020 г. Твърди се, че принудителните действия са довели до сериозен дискомфорт и вредите се изразяват в това, че ищеца получава здравословни проблеми – високо кръвно налягане като му е изписан медикамент за това; налаганите запори върху трудовото му възнаграждение и банковите сметки са довели до нарушено отношение към него на работното му място и променено отношение на обслужващата го тогава банка, като той е бил въведен в рисков списък и е бил принуден да смени банката. Ищеца е бил съсипан и относно семейните му отношения, тъй като липсата на средства, в следствие принудителното изпълнение са довели семейството му почти до разпад за дълъг период от време от 22.10.2015 г., когато е изпратено запорното съобщение от ЧСИ К. до 07.01.2022 г. – датата на постановяване на окончателното решение по възз.гр.д.№ 1130/2021 г. по описа на БОС. Твърди се, че това е довело до изключителни ментални изменения в психиката на ищеца и в загуба на доверие в държавата и съда.

Относно уточняване на фактите и обстоятелствата от които произтича отговорността на ответника, ищеца е посочил, че в изпълнение на задълженията си не се е съобразил в достатъчна степен с компетентностите и легитимацията на Председателя на Общински съвет – Бургас да участва в гражданския оборот - да образува изпълнителни дела и да възлага принудителни действия от името на нелегитимния Общински съвет. Тези два факта ищеца твърди, че са достатъчни за ангажиране на отговорността на ответника съгласно чл.7 от Конституцията.

С оглед на всичко изложено ищеца претендира да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на съществено нарушение на правото на Европейския съюз в размер

на 3050,50 лева и неимуществени вреди в размер на 2250 лева, ведно със законната лихва от момента на подаване на исковата молба – 06.02.2020 г. Претендират се и направените по делото разноски.

В законоустановения едномесечен срок ответника по иска- МП София е подал отговор, включително и допълнителен такъв в който оспорва основателността на иска и обстоятелствата на които се основава, като се твърди, че в случая не е налице нито един от елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане, респ. не е налице и нито един от елементите на отговорността по чл.4, §3 от ДЕС и подробно в писмения отговор са изложили мотивите си. Поради което претендира да бъде отхвърлен предявеният иск като неоснователен и недоказан и на основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК да им бъдат присъдени разноските по делото.

В съдебно заседание ответника, чрез своя процесуален представител поддържа изцяло доводите и съображенията изложени в отговорите и писмените становище и по същество в съдебно заседание отново претендира за отхвърляне на исковата претенция със законните последици.

От събраните по делото доказателства съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На основание изпълнителен лист № 223/24.07.2015 г., издаден по Адм.д. № 2690/2013 г. на Административен съд – Бургас, по което М. И. Д. е осъден да заплати на Общински съвет –Бургас сумата от 300 лева юрисконсултско възнаграждение, по молба с вх.№ 1576/28.08.2015 г. от К.Й.Л. – Председател на ОбС – Бургас е образувано изпълнително дело № 20157080400070. Към молбата вискателя е приложил пълномощно в полза на Д.Г. – ст.юрисконсулт в отдел Обслужване на ОбС при Община Бургас да представлява и защитава интересите на Общинския съвет за което е поискал към задължението на длъжника да бъде присъединено за разноски юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева. Същото е прието за разноски на основание чл.78 ал.8 от ГПК. Изготвена е покана за доброволно изпълнение с вх.№ 2135/28.08.2015 г. и след като длъжника не е открит на адреса, на 03.09.2015 г. е залепено уведомление съгласно чл.47 ал.1 от ГПК на пощенската кутия на посочения адрес. Съответно на 17.09.2015 г., след представено пълномощно на адв.Живко Бойчев е връчена посочената покана за доброволно изпълнение. Чрез Български пощи, с клеймо от 30.09.2015 г., в

кантората на ЧСИ Т.К. е входирано възражение от длъжника с искане за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433 ал.2 т.1 от ГПК, предл.3-то, към което е приложена разписка за пощенски запис № 917/23.08.2015 г., с което възражение Д. твърди, че дължимата сума е била заплатена преди подаване на молбата и образуване на изпълнителното дело. Твърди, че производството е заведено след датата на извършеното плащане и не следва да се дължи сумата от 200 лева, както и разноските по изпълнителното дело – такси към ЧСИ. Във връзка с възражението е отправено искане за становище от вискателя относно твърденията на длъжника за извършено плащане, в отговор на което в съобщение с вх.№ 1842/20.10.2015 г. вискателя е уведомил ЧСИ, че няма постъпило плащане. Предвид това, на длъжника е наложен запор върху трудовото възнаграждение което получава от Лукойл Нефтохим Бургас, съгласно отправено искане от вискателя още в молбата за образуване на изпълнителното дело. ЧСИ отправя и до Български пощи ЕАД запитване с изх.№ 2572/27.10.2015 г., относно твърдяното плащане от длъжника. В отговор на което постъпва съобщение с рег.№ 3914/06.11.2015 г. от Български пощи ЕАД в което ЧСИ е уведомен, че няма издаден пощенски запис под № 917/23.08.2015 г. и че в пощенска станция Бата на 23.09.2015 г. е издаден пощенски запис № 9/7 от 23.09.2015 г., когато вече е образувано изпълнителното дело с подател М. Д. и получател ОбС – Бургас, като записът е върнат като непотърсен и изплатен на подателя Д. на 19.10.2015 г.

Във връзка с наложения запор върху трудовото възнаграждение на лицето на 16.11.2015 г. по сметка на ЧСИ от третото задължено лице постъпва посочената в запорното съобщение сума от 713,80 лева, включваща дълга и приетите разноски и такси в производството. В следствие на изпълнение на запора, дългът по изпълнителното дело е погасен и на 20.10.2016 г. дължимите суми са преведени на вискателя, като на гърба на изпълнителния лист е отбелязано погасяването на дълга в размер на 300 лева – главница, 200 лева – юрисконсултско възнаграждение и 60 лева – разноски по изпълнителното дело. Междувременно, на 20.11.2015 г. по изпълнителното дело е получена жалба от М. Д. до Окръжен съд Бургас с която са обжалвани действия на ЧСИ по изпълнителното производство. С резолюция на ЧСИ жалбата е оставена без движение за отстраняване на нередовности на основание чл.261 т.1 и 4 от ГПК. След отстраняване на нередовностите

жалбата е била препратена към ОС – Бургас. С определение от 14.07.2016 г. ОС – Бургас е оставил жалбата без разглеждане. С определение № 472/17.09.2016 г. на Апелативен съд Бургас, частната жалба на Д. против определението на ОС – Бургас е оставена без уважение, като съдът изцяло е споделил мотивите на първата инстанция. От ЧСИ е подадена искова молба в РС – Бургас, с правно основание чл.422 от ГПК за установяване на съществуване на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, относно неплатени сметки по извършени действия по изпълнително дело № 70/2015 г. по описа на ЧСИ Т.К..

Във връзка с жалба на М. Д. с вх.№ 94-М-73/02.03.2017 г., относно действията на ЧСИ Т.К. по изпълнително дело № 70/2015 г. и въз основа на заповед № СД-04-26/31.03.2017 г. на Министъра на правосъдието е извършена финансова проверка на ЧСИ К., при която съобразно обхвата на контролните правомощия е проверено от Инспектората точното определяне, начисляване и събиране на таксите по ТТРЗЧСИ и правилното управление и разпореждане с постъпилите средства по сметките и в касата на ЧСИ. От направените констатации и изводи на извършените финансови действия от ЧСИ К., от финансовия инспектор е констатирано, че не са налице данни за надвзети или неправомерно начислени такси и разноски по ТТРЗЧСИ, както и няма основания за търсене на дисциплинарна отговорност.

В последствие въз основа на заповед № ИЗСВ-01-339/07.09.2018 г. на Министъра на правосъдието на основание чл.372 ал.1 т.1 от ЗСВ във вр. с чл.76 от ЗЧСИ е извършена и проверка от съдебен инспектор на ЧСИ Т.К. по образуването и движението на изпълнително дело № 70/2015 г., във връзка с писмо от М. Д. по преписка рег.№ 94-М-232/24.07.2018 г. по описа на МП. При проверката, проверяващия инспектор е приел, че не е налице достатъчно основание за да се направи извод за виновно неизпълнение на служебните задължения на ЧСИ Т.К., който да обоснове ангажиране на дисциплинарна отговорност във връзка с образуването, движението и приключването на изпълнителното дело. За резултата от извършената проверка, жалбоподателя е уведомен с писмо приложено по делото.

В доказателствената съвкупност в настоящото производство са приобщени множество граждански и изпълнителни дела, които са образувани по инициатива на Д. или по които същия е ответник, но те нямат отношение

към твърдяното облигационно правоотношение между настоящите страни по делото. По тях не е страна МП и те не касаят извършената проверка, респ. контролна дейност от страна на МП, а единствено касаят развитието на отношенията между ищеца по настоящото дело и ЧСИ Т.К..

Така установената фактическа обстановка се доказва от приложените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло, тъй като са документи издадени по съответния ред и в съответната форма и не са оспорени от страните.

С оглед на изложеното и като прецени събраните доказателства съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.2в от ЗОДОВ във вр. с чл.4, §3 от ДЕС – иск за вреди причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Ангажирането на отговорността на ответника е обусловена от установяване на следните материалноправни предпоставки от страна на ищеца: противоправни действия или бездействия, с предмет нарушаване правни норми на ЕС предоставящи права на частноправни субекти, нарушението на нормите да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушенията и претърпяната от частноправния субект вреда – в случая, твърдените от ищеца Д. имуществени и неимуществени вреди и техния размер.

Разпоредбата на чл.4 §3 от ДЕС, регламентира по общ начин принципа за отговорност на държавата за вреди причинени на частноправни субекти в следствие нарушение на общностното право, като присъщ на системата на договора, както и установява нейното задължение да поправя тези вреди. В нормативните актове на ЕС няма позитивна правна уредба относно материалните предпоставки при наличието на които се поражда отговорността на държавата. Те са изведени от съдебната практика на СЕС и обхващат кумулативно: 1.Противоправни действия или бездействия с предмет нарушение норма от правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти, 2.Нарушението да е достатъчно съществено и 3.Причинно-следствена връзка между нарушението и причинените вреди.

В настоящото производство не са налице доказателства от които да се направи извода, че е налице което и да е от тези три кумулативно изведени

предпоставки за да се ангажира отговорността на ответника и да се уважи предявеният иск за претендираното обезщетение от ищеца. По никакъв начин не са представени категорични и безспорни доказателства за наличието на която и да е от тези три предпоставки, поради което съдът счита, че иска се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

По отношение на първата предпоставка установи се по делото, че липсват извършени от проверяващите инспектори действия или бездействия, които да се приемат за противоправни. Съгласно чл.372 ал.1 т.1 и т.10 от ЗСВ към МП има Инспекторат, който проверява дейността на държавните и частните съдебни изпълнители, на съдиите по вписванията, включително дейността по образуването движението и приключването на изпълнителните дела и обобщава и анализира практиката по тези дела. Същите разпоредби са залегнали и в чл.26 ал.1 т.1 и 10 от Устройствения Правилник на МП. Съгласно чл.404 от ГПК подлежат на принудително изпълнение влезлите в сила решения на съдилищата и съобразно разпоредбата на чл.426 ал.1 от ГПК съдебния изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание представен изпълнителен лист или друг акт подлежащ на изпълнение. В случая е установено, че изпълнителното дело е образувано въз основа на изпълнителен лист, по силата на който ищеца е осъден да заплати на ОбС – Бургас сумата от 300 лева юрисконсултско възнаграждение. Общинския съвет е орган на местното самоуправление в структурата на Община Бургас, безспорно без правосубектност в гражданското съдопроизводство. Правосубектна е Община Бургас представлявана от Кмета. Но фактът, че делото е образувано по молба на неправосубектен орган само по себе си не може да обуслови отговорност за вреди на ответника след като не е установена и ангажирана такава отговорност и за самия ЧСИ на когото е извършена проверката и е установено, че последния не е извършил противоправни действия или бездействия от които да е настъпила вреда. В конкретната хипотеза, ако в следствие на образуване на изпълнителното дело, сумата присъдена в тежест на длъжника – ищец бе преведена на неправосубектното лице – ОбС Бургас и длъжника продължава да дължи тази сума и плати втори път и на Община Бургас, в чиято структура като орган на местно самоуправление е Общинския съвет, то тогава безспорно ще може да се ангажира отговорността за имуществени вреди на съдебния изпълнител. В случая обаче дължимата сума

както главница, така и разноси са преведени на правосубектно по смисъла на гражданския закон лице – Община Бургас, т.е. за длъжника не са настъпили никакви имуществени вреди само от факта, че делото е образувано от неправосубектен орган по смисъла на гражданското право. Дори и молбата за образуване на изпълнителното дело да беше подадена от Кмета на Община Бургас, сумите които следваше да заплати длъжника – ищеца, щяха да бъдат същите по размер. Поради това, не може да се възприеме тезата на ищеца, че всички действия на ЧСИ К. са опорочени само поради това, че делото е образувано от неправосубектно лице.

Предвид изложеното и с оглед възложените им правомощия проверяващите инспектори извършили съответните проверки по изпълнителното дело, не е установено да са извършили нито незаконосъобразно действие, нито незаконосъобразно бездействие което да е основание за ангажиране отговорността на МП. Самия ищец не посочва в исковата молба кое точно е противоправното действие или бездействие на проверяващите органи. По принцип извършено действие следва да се приеме за противоправно в случаи, когато то е предприето въпреки нормативна забрана за извършването му или въпреки това, че не са налице необходимите за извършването му предпоставки. Същевременно бездействието ще бъде противоправно когато не се предприеме действие което следва да бъде извършено по силата на правна норма, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието. В конкретния случай ищеца нито е посочил твърдения, нито пък е представил доказателства от които да се направи извод, че са налице някакви противоправни действия или бездействия с предмет нарушаване на посочените в исковата молба правни норми на ЕС от страна на проверяващите инспектори от МП при осъществяване на възложените и извършени както финансова, така и проверка по образуването, движението и приключването на процесното изпълнително дело. Поради това, съдът счита, че не е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на МП.

По отношение на втората предпоставка след като няма установено нарушение на норма от правото на ЕС, то няма как да се приеме, че има достатъчно съществено такова.

По отношение на третата предпоставка, съдът счита, че липсва въобще

причинно-следствена връзка между твърдените от ищеца нарушения и посочените от него в исковата молба претърпени имуществени и неимуществени вреди. В случая проверяващите инспектори не са имали правомощието да прекратят образувано изпълнително дело на основание издаден акт от надлежен орган по чл.404 от ГПК. Съгласно чл.75а ал.3 от ЗЧСИ съдебния и финансовия инспектор изготвят доклад за всяка извършена проверка до Министъра на правосъдието и при установени нарушения правят предложения за търсене на съответна отговорност. Съгласно разпоредбите на този закон Министъра на правосъдието може да иска налагане единствено на дисциплинарна отговорност на ЧСИ, но дисциплинарните наказания се налагат от определен за всеки конкретен случай дисциплинарен състав на дисциплинарна комисия която е орган на Камарата на частните съдебни изпълнители. Т.е. дори и при евентуално направено предложение от МП за ангажиране на дисциплинарна отговорност на ЧСИ, това предложение подлежи на разглеждане и зависи от колективното решение на съответния орган. А от друга страна цитираните от ищеца дела по които той е заплатил такси и разноски са образувани по негова инициатива или последния е ответник по тях, от което следва че те нямат нищо общо с носената от съдебния изпълнител дисциплинарна отговорност, която освен всичко друго се реализира от орган различен от Министъра на правосъдието. За това се налага извод, че не е налице причинно-следствена връзка, която да е пряка и непосредствена, съобразно изискването на чл.49 от ЗЗД във вр. с чл.45 от ЗЗД и чл.51 от ЗЗД между извършената проверка от инспекторите в Инспектората на МП по ЗСВ и заплатените от ищеца такси и разноски по водени от него граждански дела. Също така, посочените такси и разноски не могат да бъдат квалифицирани като вреди. Задължението по изпълнителния лист не се оспорва от ищеца Д. и същия не твърди, че не дължи присъдената сума. Независимо от това обаче той не е платил същата в срока за доброволно изпълнение даден му от ЧСИ съгласно чл.428, ал.1 от ГПК. При това положение липсват настъпили за него имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на посочените в уточняващата молба адвокатски хонорари и държавни такси, тъй като при наличие на задължение към кредитор и незаплащането му доброволно, законодателя е предвидил събирането му принудително каквото в случая е реализирано. Предвид незаплащане на задължението в предоставения срок за доброволно изпълнение ищеца е

съпричинил твърдените от него вреди с оглед възможността му да ги заплати. Именно в резултат на това бездействие на длъжника са последвали допълнителни такси и разноски по производството.

Относно неимуществените вреди, които се твърди, че са претърпени от ищеца в исковата молба и в уточняващите молби към нея се твърди, че те са причинени от принудителното изпълнение, а не и от контролната дейност на МП/извършените проверки от които ищеца извлича основанието си за обезщетение/. По делото единствено безспорно е обстоятелството, че е извършен запор по отношение трудовото възнаграждение на ищеца и съответно работодателя му в този момент е разбрал за задълженията му. Всички други описани в исковата молба неимуществени вреди не се установиха и доказаха от ищеца. Последния не е представил никакви доказателства и не е направил доказателствени искания от които да се направи извод, че принудителните действия са довели до сериозен дискомфорт и здравословни проблеми – високо кръвно налягане, а налаганите запори върху трудовото му възнаграждение и банковите сметки са довели до нарушено отношение към него на работното му място и променено отношение на обслужващата го тогава банка и той е бил въведен в рисков списък и е бил принуден да смени банката и че ищеца е бил съсипан и относно семейните му отношения, тъй като липсата на средства, в следствие принудителното изпълнение са довели семейството му почти до разпад за дълъг период от време. Всички тези твърдения по никакъв начин не се доказаха нито с писмени, нито с гласни доказателства. Не се доказва наличието им, а и техния размер. Дори и да са били налице описаните от ищеца обстоятелства, то те не са в причинно-следствена връзка от контролната дейност на ответника, дори както се посочи по-горе липсват твърдения в тази насока.

Подробните възражения които пълномощника на ищеца е направил в писмените бележки по същество, не могат да бъдат споделени, тъй като те не кореспондират със събраните по делото доказателства. Всички приложени по делото граждански дела цитирани в писмените бележки са неотносими към правоотношението, което ищеца се стреми да установи между МП и съответно нямат връзка с извършената контролна дейност от страна на МП от която ищеца извежда основанието си за търсене на отговорност и обезщетение за вреди. Всички образувани дела касаят отношенията му с ЧСИ

Т.К. и по повечето от тях резултата от съдебните актове не е в полза на ищеца. Факта, че ЧСИ Т.К. е бил отстранен от длъжност и не е изпълнявал служебните си задължения е неотнoсим към настоящото производство, тъй като това отстраняване е станало на друго основание и образуваното дисциплинарно дело няма отношение към него и процесното изпълнително дело, а камо ли към проверката по него. Не се установиха допуснати нарушения на цитираните от ищеца норми на Европейското право при осъществяните проверки от съдебния и финансов инспектор към МП, за да се приеме, че въобще може да бъде ангажирана отговорността на ответника по настоящото производство с оглед на тези извършени проверки.

С оглед на изложените мотиви съдът намира, че не са налице законовите предпоставки за уважаване на предявения иск. Поради което следва исковата претенция да се отхвърли изцяло.

При този изход на делото следва на основание чл.78 ал.8 във вр. с ал.3 от ГПК да се присъдят направените от ответника разноски – юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лева, както се претендира, който размер е напълно съобразен със сложността на производството, вида и обема на извършваната процесуална дейност и със разпоредбите на НЗПП.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения иск от М. И. Д. от гр.Б., ***** **ПРОТИВ** Министерство на Правосъдието, гр.София, ул.“Славянска“ №1, за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в резултат на съществено нарушение на правото на Европейския съюз в размер на 3050,50 лева и неимуществени вреди в размер на 2250 лева, ведно със законната лихва от момента на подаване на исковата молба – 06.02.2020 г. с правно основание чл.2в от ЗОДОВ във вр. с чл.4, §3 от ДЕС.

ОСЪЖДА М. И. Д. от гр.Б. **ДА ЗАПЛАТИ** на Министерство на Правосъдието гр.София, направените по делото разноски в размер на **350,00**

лв. /триста и петдесет лева/ - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от съобщението му на страните.

Съдия при Районен съд – Тополовград: _____